

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.638 van 3 maart 2003
in de zaak A. 95.531/IX-2518.**

In zake : René DECORTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 71-72

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën.

tussenkommende partij :

Lode GERITS,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat René DECORTE op 14 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 6 juni 2000 houdende benoeming van Eric VAN DEN ABEELE en Lode GERITS tot directeur bij een fiscaal bestuur;

Gelet op het arrest nr. 93.386 van 19 februari 2001 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wat betreft de benoeming van Eric VAN DEN ABEELE, en waarbij de vordering tot schorsing voor het overige wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 19 maart 2001 door verzoeker;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 13 juli 2001, ingediend door Lode GERITS;

Gelet op de beschikking van 5 september 2001 die de tussenkomst van Lode GERITS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van de tussenkomende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor verzoeker, van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat F. DE PRETER, die loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Met een bericht van 11 september 1998 met referentie D.P.169.190 wordt de vacature bekendgemaakt van een betrekking van directeur bij een fiscaal bestuur te Brussel bij de Administratie der douane en accijnzen. Het gaat om een tweetalige betrekking.

Er zijn dertien kandidaten die allen de beoordeling “zeer goed” hebben. Naar anciënniteit rangschikt verzoeker zich op de vierde plaats, Eric VAN DEN ABEELE op de zesde en Lode GERITS op de negende.

1.2. Op 16 oktober 1998 onderzoekt het college van dienstchefs van de Administratie der douane en accijnzen de kandidaturen. Het oordeelt dat de naar anciënniteit op de eerste twee plaatsen gerangschikte kandidaten niet de meest geschikte zijn en dat de derde gerangschikte reeds werd voorgesteld voor een andere benoeming. Wat verzoeker betreft oordeelt het college dat het nuttig is over hem informatie in te winnen en te dien einde de gewestelijk directeur VAN DAMME uit te nodigen voor de volgende vergadering.

Op de vergadering van 4 november 1998 geeft de gewestelijk directeur VAN DAMME dan in de volgende bewoordingen zijn mening over verzoeker :

“De hr. VAN DAMME wordt toegelaten tot de vergadering en deelt mede dat hij de hr. DECORTE goed kent en hem trouwens op verschillende plaatsen onder zijn leiding heeft gehad. Daarbij heeft hij vastgesteld dat de hr. DECORTE in het verleden problemen had met zijn collega's en dat zijn objectiviteit in de uitvoering van zijn taak als hoofdcontroleur te Roeselare accijnzen zeer bedenkelijk was. De dienstbaarheid die hij aan de dag legde ten opzichte van bepaalde bedrijven was abnormaal groot. Ook toen de hr. DECORTE benoemd werd in de graad van inspecteur (thans eerstaanwezend inspecteur - dienstchef) te Brussel I.W.E.C.C. bleef hij tussenbeide komen in vaststellingen van bedrijven die niet meer onder zijn bevoegdheid vielen.

De hr. VAN DAMME overhandigt een recent verslag van een ambtenaar-dienstchef, bevoegd inzake opsporingen. In dat verslag wordt melding gemaakt dat in een onderzoek van een bepaalde firma gebleken is dat er 'collega's zijn die het begrip 'klantvriendelijk' allicht heel letterlijk opnemen' en zouden er 'ex-hoofdcontroleurs van de accijnzen die vroeger in die bepaalde regio hebben gewerkt opnieuw in de streek te zien zijn'. Namen werden in dat verslag niet vermeld, doch volgens de hr. VAN DAMME weet elkeen ter plaatse over wie er sprake is.

Met betrekking tot dat onderzoek van die firma heeft de hr. DECORTE trouwens op een dag getelefoneerd naar de hr. VAN DAMME met de boodschap om die bedoelde firma ongemoeid te laten".

Als gevolg van die verklaring meent het college dat het nodig is nog meer informatie in te winnen over verzoeker en beslist de aanwijzing van de kandidaat voor de vacante betrekking uit te stellen tot de volgende vergadering.

Op die vergadering, die plaatsvindt op 24 november 1998, wordt beslist de voordracht uit te stellen tot er zekerheid is rond de benoeming van de vierde gerangschikte kandidaat die wel reeds is voorgesteld voor een benoeming van directeur bij DACO maar nog niet definitief benoemd.

1.3. Met een bericht van 18 juni 1999 wordt een nieuwe vacature bekendgemaakt van een betrekking van directeur bij een fiscaal bestuur te Brussel bij de Administratie der douane en accijnzen. Het gaat eveneens om een tweetalige betrekking.

Ook voor deze betrekking zijn er aanvankelijk dertien kandidaten. Nadien, doordat de derde gerangschikte kandidaat zijn kandidatuur voor deze vacature, en trouwens ook voor de eerstgenoemde vacature, intrekt, nog twaalf kandidaten die allen de beoordeling “zeer goed” hebben. Naar anciënniteit rangschikt verzoeker zich op de tweede plaats, Eric VAN DEN ABEELE, na het wegvallen van de oorspronkelijk derde gerangschikte kandidaat, op de derde en Lode GERITS op de zesde plaats.

1.4. Op 27 juli 1999 onderzoekt het college van dienstchefs de kandidaturen voor deze nieuwe vacature. Het beslist zijn keuze te beperken tot de eerste drie kandidaten van de rangschikking, waaronder verzoeker en Eric VAN DEN ABEELE. Aangezien zij alle drie tewerkgesteld zijn in de gewestelijke directie Brussel wordt de gewestelijk directeur te Brussel, A. DECRAENE, uitgenodigd om zijn oordeel te geven over de drie kandidaten. Dit oordeel wordt, wat verzoeker en Eric VAN DEN ABEELE betreft, in de notulen als volgt weergegeven :

“De hr. DECORTE is een zeer joviaal persoon in de omgang, is bevriend met iedereen, is enkel begaan met zichzelf, is te klantvriendelijk voor de functie en drijft die klantvriendelijkheid zover dat hij omzeggens iedere middagpauze samen met mensen van de handel doorbrengt in een of andere eetgelegenheid. Hij heeft weinig interesse voor het werk, werkt daarenboven niet graag, is niet geschikt voor een taak in een sedentaire dienst zoals in een gewestelijke directie, wordt liefst niet door zijn hiërarchische meerderen gecontroleerd.

Nadat de hr. DECORTE een opmerking gekregen heeft, zal hij zich gedurende enkele dagen min of meer houden aan de gemaakte afspraken, doch daarna hervalt hij steeds weer in zijn oude gewoonten.

De hr. VAN DEN ABEELE is een ambtenaar met leiderscapaciteiten, bezit daarenboven een uitgebreide kennis van de douanewetgeving, van de reglementering in het algemeen en van de verschillende technieken op het terrein. Hij durft verantwoordelijkheid te nemen en heeft een grote zin voor organisatie. Hij is bovendien wel iemand die beter functioneert op het terrein dan in een sedentaire dienst”.

Het college bevestigt dan de argumenten van de gewestelijk directeur. Het is van mening dat uit de verhoren van de gewestelijke directeurs VAN DAMME

en DECRAENE blijkt dat verzoeker geen integer ambtenaar kan worden genoemd en beslist unaniem Eric VAN DEN ABEELE voor te dragen.

Het college onderzoekt ook de kandidaturen voor de eerste vacature, die op de vergadering van 24 november 1998 in beraad werden gehouden. Gewestelijk directeur DECRAENE herhaalt wat hij betreffende verzoeker en Eric VAN DEN ABEELE heeft gezegd ter gelegenheid van de andere vacature en geeft ook zijn mening over de andere kandidaten, waaronder Lode GERITS. Over hem zegt hij : “De hr. GERITS is een persoon die respect afdwingt zowel bij het personeel als bij de klanten, is evenwichtig in zijn beslissingen, heeft een grondige kennis van de dossiers, kan daarenboven een dienst leiden en organiseren, is begaan met het werk, zelfs na de diensturen”. Volgens hem is de kandidaat Lode GERITS de ideale ambtenaar om als directeur bij een fiscaal bestuur op een gewestelijke directie te werken.

Het college beslist dan bij geheime stemming verzoeker, vierde gerangschikte, niet voor te dragen. Hetzelfde wordt beslist voor de eerste twee gerangschikte kandidaten en voor de zesde gerangschikte. De derde gerangschikte kandidaat werd intussen reeds benoemd tot directeur, de vijfde, Eric VAN DEN ABEELE, werd voorgesteld voor een andere betrekking en de zevende vroeg enkel geldelijke assimilatie. Bijgevolg meent het college de achtste kandidaat, Lode GERITS, te moeten voorstellen.

1.5. In twee nota's van 28 en 30 september 1999 worden de voorstellen van het college in de twee benoemingsprocedures voorgelegd aan de directieraad waarbij telkens uitvoerig de motieven die het college hanteerde voor elk voorstel worden vermeld.

De directieraad onderzoekt de kandidaturen op zijn vergadering van 22 oktober 1999. Bij geheime stemming neemt de directieraad voor elk van beide betrekkingen het voorstel en de motieven van het college over en draagt Eric VAN DEN ABEELE en Lode GERITS voor.

1.6. Bij mededeling nr. 1221 van 22 oktober 1999 worden die benoemingsvoorstellen meegedeeld aan de gegadigden.

Verzoeker dient op 2 november 1999 een bezwaarschrift in tegen beide voorstellen.

Hij argumenteert dat hij beter gerangschikt is dan de voorgestelde kandidaten; dat de functiebeschrijvingen van zowel directeur bij de directiediensten van de gewestelijke directie als bij een gewestelijke inspectie hem op het lijf zijn geschreven en dat hij ter zake al heel wat ervaring heeft opgedaan doordat hij van 1 september 1998 tot 31 augustus 1999 ad interim de functies van directeur heeft uitgeoefend. Hij stelt ook dat hij de enige van de kandidaten is die zowat alle echelons en taken vanaf niveau 2 zowel bij de douane als bij de accijnzen heeft doorlopen en uitgeoefend wat hem een zeer ruime administratieve kennis en ervaring heeft bijgebracht. Verder wijst hij erop dat, ondanks de geruchten van een overdreven vriendelijkheid, hij er steeds in geslaagd is zijn personeel te leiden op een dergelijke manier dat hij werd gerespecteerd en geapprecieerd door zijn medewerkers. Hij ontkent niet dat hij een sociaal mens is maar dat helpt hem om de administratie op een degelijke en onderlegde manier te vertegenwoordigen bij de firma's waar hij dagelijks mee werkt en vergemakkelijkt het vinden van oplossingen voor de problemen. Hij acht zich bekwaam om zich bij te schaven waar nodig maar dan moet men hem eerst op de hoogte stellen van wat er hem wordt verweten. Hij verklaart dat hij tot heden nog geen enkele opmerking heeft gekregen, noch van zijn oversten, noch van zijn medewerkers. Hij vestigt ook nog de aandacht op het feit dat hij in de loop van 1989 werd gemuteerd naar de controle der accijnzen te Roeselare om daar de achterstand weg te werken wat hem is gelukt en hem de mondelinge felicitaties van de directeur-generaal heeft opgeleverd.

Ten slotte vraagt hij om gehoord te worden en om inzage te krijgen in zijn persoonlijk dossier en zeker in alle stukken die aanleiding zouden kunnen geven tot het niet toekennen van zijn benoeming. Op 22 november 1999 krijgt hij inzage in de notulen van de vergaderingen van het college van diensthoofden.

1.7. In een nota van 22 november 1999 aan de directieraad stelt de directeur-generaal van de Administratie der douane en accijnzen voor om de voorstellen onveranderd te behouden. Hij gaat daarbij geenszins in op de argumentatie van verzoeker maar herhaalt wat reeds eerder door het college over verzoeker en over de voorgestelde kandidaten werd gezegd.

In zijn vergadering van 26 november 1999 onderzoekt de directieraad de bezwaarschriften die werden ingediend en hoort verzoeker. Verzoeker repliceert op wat er over hem werd gezegd door de gewestelijk directeurs VAN DAMME en DECRAENE. Hij ontkent de aantijging dat hij quasi elke middag met iemand uit het bedrijfsleven zou gaan eten en biedt aan dit door getuigen te bewijzen. Wat de verklaring van gewestelijk directeur VAN DAMME betreft merkt hij op dat deze niet bevoegd was om zich uit te spreken over de manier waarop verzoeker te Roeselare presteerde omdat hij toen reeds niet meer verzoekers rechtstreekse meerdere was maar reeds te Brussel werkzaam was. Hij verzoekt de toenmalige adjunct-directeur te Gent te contacteren om over hem zijn mening uit te brengen. Hetzelfde werpt hij op tegen de bewering van gewestelijk directeur DECRAENE dat hij problemen zou hebben gehad met zijn collega's te Roeselare. Hij verklaart dat hij ooit, in 1988, een probleem heeft gehad met een collega te Oostende en vraagt de toenmalige inspecteur bevoegd voor de Noordzeehavens, nu gepensioneerd, hierover te ondervragen. Wat zijn dienstbaarheid betreft stelt hij dat die niet beperkt was tot één bedrijf maar dat hij probeert iedereen die op hem beroep doet zoveel als mogelijk te helpen. Hij geeft toe dat hij op een dag gewestelijk directeur VAN DAMME heeft opgebeld in verband met een bepaald bedrijf maar dat was enkel omdat dit bedrijf, dat inlichtingen wenste, er maar niet in slaagde in contact te komen met gewestelijk directeur VAN DAMME. Het ging er daarbij niet om dat de firma ongemoeid zou worden gelaten, integendeel deze wenste niet beter dan in orde te geraken met alle regels. Hij geeft verder toe dat hij nog goede contacten heeft met mensen uit zijn vroegere ambtsgebieden maar daaruit besluiten dat hij zijn neus nog in hun zaken zou steken is spijkers op laag water zoeken.

Ten slotte wijst hij erop dat hij op vraag van gewestelijk directeur DECRAENE ad interim de functies van directeur heeft waargenomen van 1 september 1998 tot 31 augustus 1999 en hem tijdens zijn verlof heeft vervangen als gewestelijk directeur zonder dat hem ooit enige opmerking werd gemaakt over zijn manier van werken en geeft hij een overzicht van de taken die hij gedurende die elf maanden heeft vervuld.

Daarna volgt er een discussie in de directieraad die in de notulen als volgt wordt weergegeven :

“De h. ROMBAUT zegt dat er twee getuigenissen zijn geweest die negatief waren (de hh. VAN DAMME en DECRAENE). Het belangrijkste motief om de h. DECORTE voorbij te streven waren zijn bemoeienissen buiten zijn bevoegdheid. Hij zegt wel zelf dat er die niet geweest zijn, maar daarover bestaan er nog andere getuigenissen bv. op het niveau van het hoofdbestuur. Dit maakt een zware deontologische fout uit. De h. DECORTE beweert wel dat hij het niet kan nalaten om de mensen te informeren maar tegelijkertijd dicteert hij de collega's welke houding aan te nemen.

Zijn toegewezen interim zou een goede voorbereiding kunnen geweest zijn, maar de h. DECORTE was moeilijk binnen te houden, 's namiddags bleef zijn stoel meestal leeg. Wat zijn terugkeer naar Brugge betreft, zo 'n verwittiging zou toch te voorbarig geweest zijn.

Een Lid heeft een algemene commentaar : twee gewestelijke directeurs hebben negatieve commentaar gegeven en toch heeft hij nog altijd 'zeer goed' als evaluatie. Dit is toch wel een beetje tegenstrijdig. Een ander Lid treedt deze stelling bij en vindt dat hierdoor de positie van de Administratie enigszins wordt verzwakt. De h. ROMBAUT geeft toe dat er in het verleden veel te weinig gebruik werd gemaakt van de individuele fiche, maar dat neemt (niet) weg dat het hier gaat om ware feiten.

Een derde Lid vindt (dat) de concrete tekortkomingen, zoals de contacten met het hoofdbestuur, toch ergens zouden moeten geacteerd staan. De h. ROMBAUT verduidelijkt dat dit begrepen is onder de omschrijving 'te klantvriendelijk'.

De h. DECORTE betoogde dat het niet de gerechtigde chefs waren die hun commentaar hebben gegeven. Een vierde Lid vraagt zich af of dit werkelijk zo was en of in dit geval de andere chefs niet moeten worden gehoord. De h.ROMBAUT gaat ervan uit dat de h. VAN DAMME goed was ingelicht over het resultaat van het werk van de h. DECORTE. Hij antwoordt ook op een vraag van het derde Lid dat er voor het moment op het hoofdbestuur van de Douane geen contactambtenaar of controleambtenaar is aangeduid en dat men wel op zoek is naar een nieuwe formule.

Na te hebben vastgesteld dat betrokkene geen enkel nieuw element naar voren heeft gebracht dat van aard is om de uitgebrachte benoemingsvoorstellen in vraag te stellen, gaat de Raad over tot de geheime stemming en beslist, met 13 stemmen voor, 4 onthoudingen en 1 stem tegen, om het bezwaar van de h. DECORTE zonder enig ander gevolg in (het) dossier op te bergen”.

1.8. Bij koninklijk besluit van 6 juni 2000 worden Eric VAN DEN ABEELE en Lode GERITS benoemd tot de graad van directeur bij een fiscaal bestuur bij de Administratie der douane en accijnzen.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.9. Bij koninklijk besluit van 5 maart 2002 wordt verzoeker benoemd tot directeur bij een fiscaal bestuur met ingang van 1 oktober 2001.

2. Over de ontvankelijkheid van de vorderingen.

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de zienswijze bestrijdt van het arrest nr. 93.386 van 19 februari 2001 naar luid waarvan wegens gebrek aan samenhang tussen de vordering tegen de benoeming van Eric VAN DEN ABEELE en de vordering tegen de benoeming van Lode GERITS geen voldoende samenhang bestond zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in zoverre ze gericht is tegen de benoeming van de in het verzoekschrift als tweede vermelde Lode GERITS, als niet ontvankelijk is afgewezen; dat hij hierbij argumenteert dat, doordat de benoemende overheid zelf de beide benoemingen geformaliseerd heeft in een koninklijk besluit, zij hiermee zelf aangeeft dat er voldoende onderlinge samenhang bestaat tussen beide benoemingen; dat alhoewel de vacatures niet van dezelfde datum zijn, de eerste bevorderingsprocedure door het college is uitgesteld en slechts voortgang heeft gekend samen met de tweede procedure vanaf de vergadering van 27 juli 1999, om van dan af niet slechts volkomen gelijk te lopen maar ook onderling vermengd te worden: de voorstellen van het college worden quasi gelijktijdig toegestuurd aan de directieraad die de voordrachten in één en dezelfde zitting doet, zij worden ook in

één en dezelfde mededeling bekendgemaakt aan de kandidaten, de directeur-generaal stelt in één en dezelfde nota van 22 november 1999 voor de beide voorstellen in de beide bevorderingsprocedures ongewijzigd te behouden en de verzoeker wordt aangaande zijn dubbel bezwaar tegelijk gehoord en zijn argumenten worden, de twee procedures met elkaar vermengend besproken door de directieraad, de directieraad beslist ten slotte in één enkele stemming over de beide procedures samen verzoekers bezwaar zonder enig gevolg te klasseren; dat in het vierde en het vijfde middel de handelwijze van de directieraad in de beide procedures op een identieke wijze wordt bekritiseerd; dat ook op het vlak van de kandidaten er een sterke band was tussen de beide procedures aangezien er negen kandidaten waren die de beide betrekkingen ambieerden, dat in de beide procedures er telkens wordt voorbijgegaan aan de grotere anciënniteit van verzoeker en dat de terugtrekking van de kandidatuur van M. VAN OVERMEEREN het verloop van de beide procedures onderling heeft beïnvloed;

2.2. Overwegende dat in het verzoekschrift de nietigverklaring van twee onderscheiden benoemingen gevorderd wordt; dat een verzoekschrift bij de Raad van State in beginsel slechts één vordering mag bevatten; dat van die regel enkel kan worden afgeweken indien verscheidene vorderingen een zodanige samenhang vertonen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere; dat er slechts voldoende samenhang tussen die beslissingen kan bestaan indien zij genomen zijn op basis van eenzelfde procedure of indien de procedures volledig gelijktijdig zijn verlopen en het onderzoek van de beroepen geen afzonderlijke behandeling noch afzonderlijke debatten vereist; dat in de onderhavige zaak verzoeker de annulatie vordert van twee benoemingen tot directeur bij dezelfde administratie, dat de procedures gestart zijn door afzonderlijke vacantverklaringen, de ene van 11 september 1998, de andere van 18 juni 1999, dat de kandidaturen voor de beide vacatures door het college van dienstchefs afzonderlijk zijn onderzocht op respectievelijk 16 oktober 1998 en 27 juli 1999 en het voorstel met afzonderlijke nota's op respectievelijk 28 september 1999 en 30 september 1999 aan de directieraad is voorgelegd; dat ook de directieraad de kandidaturen voor beide

betrekkingen afzonderlijk heeft onderzocht zij het dan dat dit tijdens dezelfde vergadering is geschied; dat derhalve, alhoewel de procedures vanaf een bepaald ogenblik, nadat de vergelijking van titels en verdiensten was gedaan, chronologisch gelijktijdig zijn verlopen en de beide benoemingen zijn gedaan in hetzelfde koninklijk besluit, het volledige verloop van de beide benoemingen nochtans voldoende duidelijk aantoonde dat het twee afzonderlijke benoemingsprocedures betreft; dat bovendien het resultaat van de vordering tegen de ene benoeming dat van de vordering gericht tegen de andere benoeming juridisch niet bepaalt, zodat de rechtmatigheid of onrechtmatigheid van de ene benoeming geen effect heeft op de rechtmatigheid of de onrechtmatigheid van de andere benoeming; dat uit het loutere feit dat beide benoemingen in eenzelfde besluit zijn vastgesteld niet kan volgen dat er samenhang is; dat er derhalve geen reden is om over beide beroepen in één arrest uitspraak te doen; dat de vordering tot annulatie derhalve niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen de benoeming van de in het verzoekschrift als tweede vermelde Lode GERITS;

Overwegende dat als gevolg van die vaststelling de tussenkomst van Lode GERITS niet ontvankelijk is aangezien zijn tussenkomst alleen belang kan hebben in de mate zij slechts betrekking zou kunnen hebben op zijn benoeming;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1. Overwegende dat verzoeker zich in het vijfde middel beroept op de “schending van de regel inzake beoordeling”; dat hij hierbij het volgende uiteenzet :

"De beoordeling moet gebeuren met kennis van zaken, en zij moet waarachtig en objectief zijn.

In zijn toelichting bij zijn beroep (26.11.1999) liet verzoeker betreffende de verklaringen van de gewestelijke directeurs gelden: '... dat deze beweringen volledig vals zijn en ik daag de heer DECRAENE uit om zijn verklaringen waar te maken, waar hij zeker nooit zal in slagen. Ik kan daarentegen via voormelde getuigen bewijzen waar ik vertoefde onder de middag'.

Betreffende de verklaring van de heer VANDAMME stelde verzoeker :

'Eerst en vooral kan men hier de vraag stellen waarom de heer VANDAMME dergelijke verklaringen aflegt. De heer VANDAMME was in de

periode dat ik als hoofdcontroleur der accijnzen te Roeselare werkte, reeds Adjunct-Directeur op het C.I.V. te Brussel en was dus zeker niet mijn rechtstreekse meerdere, meer nog hij had met Roeselare niets te maken. Mijn Adjunct-Directeur op dit moment was de heer BRAET die al enkele jaren op pensioen is. In mijn ogen is dit de enige persoon die kan en mag oordelen over mijn wijze van dienen te Roeselare. Ik dring er hier dan ook op aan om de heer Gaston BRAET in deze zaak te horen ofwel om hem schriftelijk uit te nodigen om commentaar te verschaffen over deze periode, te weten van 01.03.1989 tot en met 30.11.1992.

Het is echter wel nuttig om weten dat ik op uitdrukkelijke vraag van de administratie op 01.03.1989 gedetacheerd werd naar de controle der accijnzen te Roeselare om de aldaar ontstane achterstand in de af te handelen dossiers op te lossen. De toenmalige titularis van deze plaats 'moest' op 01.05.1989 zijn pensioen nemen zoniet werd hij gemuteerd naar Antwerpen.

Na een intense en harde periode van een zestal maanden was ik erin geslaagd om de achterstand weg te werken waarvoor ik door al mijn oversten tot en met de heer Directeur-Generaal felicitaties mocht ontvangen, spijtig genoeg mondelinge felicitaties die op dit moment nog niet konden genoteerd worden op de evaluatiefiches. Ik verzoek u dus om de heer BRAET te contacteren om bevestiging te krijgen van deze verklaringen.

De beweringen van de heer VANDAMME bewijzen dus zeker zijn vooringenomenheid en niet zijn objectiviteit in deze zaak'.

Er wordt dan dieper ingegaan op de objectiviteit en de waarachtigheid van deze verklaringen. Het College van dienstcheefs vond het niet nodig hierop te antwoorden.

Verder liet verzoeker gelden :

'Opmerkingen of aanwijzingen om mijn manier van werken te wijzigen heb ik zeker nooit ontvangen van beide heren Gewestelijk Directeurs zodat ik mij afvraag waarop zij zich werkelijk baseren en wat de werkelijke reden is dat zij dergelijke verklaringen hebben afgelegd'.

Ik heb op vraag van de heer DECRAENE de dienst van Directeur bij een fiscaal bestuur waargenomen van 01.09.1998 tot 30.09.1998 op de Gewestelijke Inspectie te Brussel I om nadien van 01.10.1998 tot en met 31.10.1999 de dienst waar te nemen van Directeur op de Directie te Brussel waar ik tijdens de verlofperiodes van de heer DECRAENE de functies van Gewestelijk Directeur heb waargenomen. 'Nooit' heeft iemand mij een opmerking gemaakt die erop kon wijzen dat er in mijn manier van werken iets verkeerd liep. Tijdens die ene maand september 1998 werd ik verplicht om de evaluaties te doen van mijn collega's E.A. Inspecteurs. Daarna werd ik zowat de rechterhand van Mr. DECRAENE zonder dat hij mij ooit verwijten of opmerkingen gemaakt heeft.";

dat verzoeker aldus in feite de directieraad aanwrijft dat hij niet heeft geantwoord op de kritiek die hij in zijn verweerschrift liet gelden op de uitspraken van zijn hiërarchische meerderen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker zijn bezwaren ter zitting van de directieraad van 26 november 1999 heeft toegelicht en dat die bezwaren wel degelijk werden besproken en dat aangezien de verklaringen van verzoeker en van gewestelijk directeur VAN DAMME tegenstrijdig waren, de directieraad in alle redelijkheid heeft geoordeeld aan de verklaring van gewestelijk directeur VAN DAMME geloof te kunnen hechten;

3.3. Overwegende dat, zoals de verwerende partij het heeft begrepen, verzoeker in dit middel aanvoert dat de bestreden benoemingen niet steunen op een zorgvuldige vergelijking van titels en verdiensten aangezien er niet werd geantwoord op zijn verweer dat de verklaringen die de beide hiërarchische meerderen over hem aflegden niet objectief en feitelijk juist waren; dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de directieraad wel degelijk beraadslaagd heeft over zijn verweer; dat zich nadien een discussie heeft ontsponnen over verzoekers kandidatuur, dat evenwel niet blijkt dat die discussie geleid heeft tot een ernstig onderzoek van zijn bezwaarschrift; dat, immers, naast zijn bezwaarschrift verzoeker ook nog breedvoerig en gedetailleerd, na kennis te hebben gekregen van de gegevens die tegen hem waren aangevoerd, de feitelijke gegevens en de beoordelingen die door de twee gewestelijke directeurs over hem worden aangebracht bestrijdt, dat hij zich daarbij niet toe beperkt te stellen dat de twee gewestelijke directeurs niet de meest geëigende personen zijn geweest om over hem een mening weer te geven maar dat hij ook concrete en controleerbare elementen aanreikt ter weerlegging van wat er over hem is gezegd, zowel wat betreft zijn te grote dienstvaardigheid als wat betreft zijn relaties tot collega's en zijn gebrek aan interesse voor zijn werk, waarbij hij onder meer heeft gewezen op de taken die hij met felicitaties van zijn meerderen tot een goed einde heeft gebracht en op het feit dat hij ook nooit "verwijten of opmerkingen" heeft gekregen over zijn werk toen hij de rechterhand was van gewestelijk directeur DECRAENE; dat de directeur-generaal van de Administratie der douane en accijnzen A. ROMBAUT hierop enkel gereageerd heeft met de uitspraak, in antwoord op een opmerking van een lid over de opwerping dat de beide hiërarchische chefs niet de meest geëigende waren om over hem een oordeel uit te spreken, dat gewestelijk

directeur VAN DAMME goed was ingelicht over het resultaat van het werk van verzoeker en met de verklaring, in reactie op verzoekers argumentatie dat er geen bemoeiingen van zijnentwege waren geweest buiten zijn ambtsgebied, dat er ook binnen het hoofdbestuur daarover getuigenissen bestaan; dat alhoewel de directieraad niet verplicht is om alle argumenten van verzoeker te weerleggen of te becommentariëren, het niettemin, gelet op de concrete gegevens die verzoeker voor zijn verweer heeft aangebracht, niet geoorloofd is om zijn bezwaarschrift zomaar met enkele algemene bemerkingen opzij te schuiven; dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten bijgevolg onzorgvuldig is, zodat het middel gegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoeker bij koninklijk besluit van 5 maart 2002 ook benoemd is tot directeur bij een fiscaal bestuur met ingang van 1 oktober 2001; dat het de Raad van State niet bekend is dat die benoeming wordt bestreden; dat als gevolg van die benoeming het actueel belang van verzoeker om de door hem bestreden beslissing te zien vernietigen, gereduceerd moet worden tot de annulatie van de grotere graadanciënniteit van degene wiens benoeming hij bestrijdt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Lode GERITS wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 6 juni 2000 houdende benoeming van Eric VAN DEN ABEELE tot directeur bij een fiscaal bestuur in zoverre die benoeming aan Eric VAN DEN ABEELE een grotere graadanciënniteit dan aan René DECORTE toekent.

Artikel 3.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 5.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de Belgische Staat.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie maart 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.